

TRÄHÄRKE

NR. 1

1976

HOOLSAD LAPSED

Illustreerinud IIVI SAMPU-RAUDSEPP

Just klassi ukse kõrvale oli koridoriseinale pikk must kriips tõmmatud. Korrapidajad otsisid süüdlast, aga see jäi leidmata. Tähejuht Ivi nägi kriipsu kohe, kui tuli.

«Oi-oi, oktoobrilapsed!» ütles ta.

«Ega meie seda teinud!» seletasid oktoobrilapsed kooris.

«Aga ära ka ei puhastanud,» ütles Ivi. Ja käskis kõigil kummid välja otsida.

Oma tubli pool tundi nühhkisid nad värvitud seinalt kriipsu maha. Jagu said! Sein jäi küll natuke heledam, aga siiski puhas. «Vaat nii,» ütles Ivi. «Oktoobrilapsed armastavad kooli. Kui midagi korrast ära, teevad kohe korda.»

«Meil on klassiseinal ka üks plekk. Ja riidehoius on nagi lahti.»

Ühiselt leiti veel palju, mida saaks korda ja paremaks teha. Kõigepealt pandi klassipäevikule uus paber ümber. Raamatukogule tehti terve virn järjehoidjaid. Pikapäevarühma lapsed, kes õhtupoolikul siin lugemas käivad, kasutavad neid meelsasti. Ja kui nad siis viis korda järjest olid käinud raamatuid parandamas, ütles raamatukogutädi: «Väga töökad lapsed.»

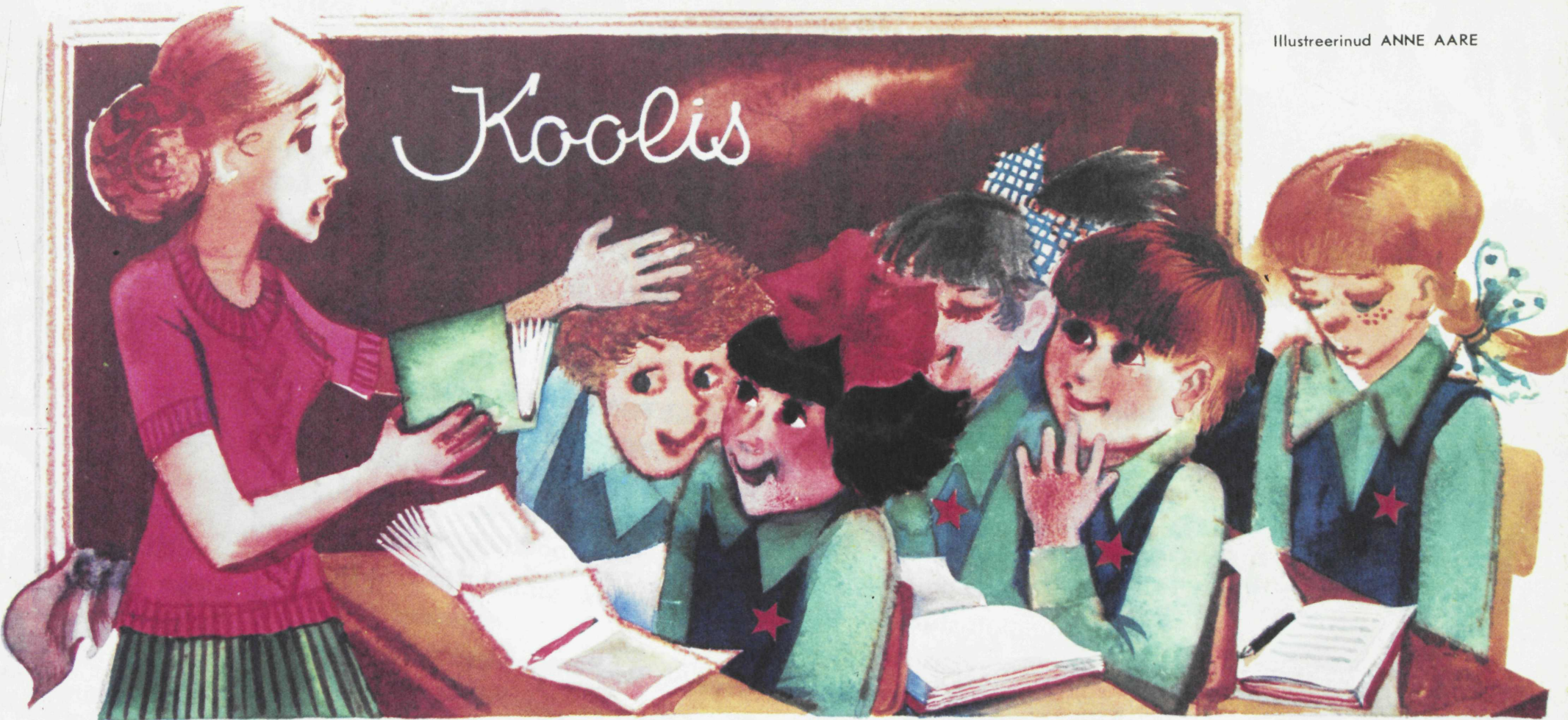
Ivi kiitis neid ka ja andis igähele pisikese paki, mille lubas alles kodus lahti teha.

Vaevalt sai Mikk koduuksest sisse, kui paki lahti harutas. Seal oli «Kooli» komm ja kiri:

«Oktoobrilapsed on ka kodus töökad lapsed.»

Mikk mõtles veel täna köögilaua nugade-kahvlite sahtli ja oma kapi korda teha. Ja «Cipollino» lehed on ju ka puha lahti ning selg pooleks kärtsenud... Oi, kui palju oli korruga tööd! Igaks päevaks kohe, kui hästi järele mõelda.

JUTA RENZER

IRA LEMBER

Jannu oskas juba hästi lugeda ja ta armastas lugeda. Jannul oli käsi püsti nagu küünal, et õpetaja küsiks teda, aga õpetaja kutsus hoopis Pireti.

Piret luges ka hästi, ainult ta närveeris ja kiirustas. Jannu tahtis Piretile sosistada, et tüdruk loeks ilmekamalt, kuid Piret ei vandanud kordagi tema poole. Korraga kokkus Jannu. Mida see Piret nüüd küll loeb?

«Maisi-tikas lendas võilillele,» luges Piret. «Kuidas see oli?» päris õpetaja. «Loe seda kohta uuesti!» «Maisi-tikas lendas võilillele,» kordas tüdruk. «Mis asi see maisi-tikas on?» küsis õpetaja.

«Ma ei tea,» vastas Piret õnnetult. «Tule, Jannu, aita Piret hädast välja!» kutsus õpetaja. Jannu marssis rõõmsalt ette — ometi sai temagi lugeda! Ent siis vaatas ta Piretile otsa. Piret oli väga õnnetu näoga. Kuidas teda aidata?

Jannu naeratas Piretile ja hakkas lugema: «Maisi-tikas lendas võilillele!» «Noo!» imestas õpetaja. «Sina, Jannu, loed ka maisi-tikas! Ütle siis, palun, mida see maisi-tikas tähendab?» «See on mai-sitikas!» vastas Jannu kähku.

Jaana Rannap

Jaana

Kui mu õde Jaana väike oli, meeldis talle igasuguseid asju välja mõelda. Ta mõtles päikesele voodi, kus päike magas, meri ümberringi ja punane tekk üle kõhu. Ta mõtles tuultele maja ja vihmalastele roost varjualuse. Ja laternapostist, mis meie maja ukse ees seisis, mõtles ta nii, et igal ööl läheb see Papli ja Aia tänava nurgale, lööb jalga vastu maad ning küsib kuulutustulbalt:

«Hei, sina! Kas hommik kaugel?»

Kui Jaana igasuguseid asju välja mõtlema hakkas, küsis tädi Salme:

«Kust ta selle võtab?»

Ja isa:

«Kes on talle seda õpetanud?»

Emä teadis:

«Keegi ei ole õpetanud. Tal on lihtsalt hea fantaasia.» Ja ta silitas Jaanal pead. Aga Jaana mõtles sedamaid ka hea fantaasia välja, pistis talle pika varrega piibu suhu, andis sulle kübara pähe ja ruudulised püksid jalga ning pani käru alla elama. Emä oli väga uhke Jaana väljamõeldistele. Seepärast küsisid

HELVI JÜRISSE

LÕPUTA JUTT

ÜKS PISIKE PÕNEV MUINASJUTT
JÄI POOLELI ENNE LÕPPU.
KES TEAB, KUHU KADUDA OLI TAL RUTT,
EI KUULDUD TAST KIPPU EI KÕPPU.

SUUR SEGADUS SIIA TAST MAHA JÄI,
KÕIK SAATUSE TEED JÄID LAHTI
JA TEEDELE TEELISI HALBU JA HÄID.
NEID JAOTADA POLNUD JU MAHTI.

KÄE PEIULE JÕUDIS JUST ANDA PRUUT,
KUID NÕUSSE EI SAANUD NAD PAPSII,
JÄI TEADMATA SEEGI, KAS OLID NAD TRUUD
JA KAS NEILE SÜNDIS LAPSI.

KAS KUNINGAS-PAPS OLI HALB VÕI HEA
JÄI TEADMATA, VAIKITI MAHA,
KUID LOHELE OTSA JÄI VIIMANE PEA
JA SEE JUBA KINDLALT ON PAHA.

JA METSADE TAHA KONGNINAGA NÕID
JÄI HAUTAMA MÜRGISEID ROHTE
JA NAGU SA ISEGI ARVATA VÕID,
NEIST SIIANI SUGENE B O HTE.

NÄED ISE, MIS TEHA VÕIB LÕPUTA JUTT —
HULK ASJATUT SEGADUST, KÄRA.
SEEPÄRAST — ÜKSKÕIK, KUI SUUR ON SU RUTT,
OMA JUTT RÄÄGI LÕPUNI ÄRA.

külalised Jaanalt alati:

«Kuidas täna su fantaasiaga lood on?»

Jaana vastas:

«Täna küsimast, hästi on. Ta puhkab praegu.» Tel-
limise peale ei tahtnud Jaana kunagi pikalt rääkida.
Aga kord tulid meile võõrad, keda oli kaua oodatud.
Ja kelle vastuvõtmiseks oli põhjalikult valmistatud. Nad
ei tahtnud leppida teadmise, et Jaana fantaasia on
käru alla puhkama pugenud. Nad tahtsid ka teada,
mida sulekübaraga onkel enne puhkamist tegi.

«Ta ronis mööda vihmaveetoru,» ütles Jaana.

«Ta kõõlus korstna otsas,» ütles Jaana.

«Ta käis keldriesikus katsumas, kas koogi kreemililled
on juba tahenenud.»

Isa tõstis valvsalt pea. Tädi Salme kahvatas. Ema
kadus kiirustades keldri suunas.

Külalised silmitsesid valget võru Jaana suu ümber.
Oi, Jaana, Jaana! Kas ma ei öelnud, et mõtle välja
mis sa mõtled, aga suu pühi puhtaks.

Mis juhtuks? Mis juhtuks? Mis juhtuks? Mis juhtuks? Mis juhtuks? Mis juhtuks? Mis juhtuks? Mis juhtuks? Mis juhtuks? Mis juhtuks?

Väike poiss tuli koolist ja mölgutas muremõtteid. Tal oli täna paha päev. Suur mees tuli töölt ja mölgutas ka muremõtteid. Temalgi oli täna paha päev. Väike murelik poiss silmitses suurt vabrikumeest ja mõtles: «Kui saaksin juba suureks ja käiksin tööl... Oi-oi, mis siis viga!» Suur murelik mees silmitses väikest koolipoissi ja mõtles: «Kui saaksin jälle väikeseks ja käiksin alles koolis... Oi-oi, mis siis viga!»

Mis juhtuks, kui kõik koolilapsed saaksid ühtäkki suurteks vabrikumeesteks? Mõtles ise, siis ei oleks enam ühtki koolimaja, kõikjal aina vabrikud!

Mis juhtuks, kui kõik suured vabrikumehed saaksid ühtäkki väikesteks koolilasteks? Mõtles ise, siis ei oleks enam ühtki vabrikut, kõikjal aina koolimajad!

Hea, et nii ei juhtu. Mõtles ise, siis oleks niusugune segadus, mida ei suudaks selgitada isegi õpetaja, kes oli teinud väikesele poisile märkuse, et see kooli hilines. Mõtles ise, ei suudaks selgitada isegi meister, kes oli teinud suurele mehele märkuse, et see tööle hilines.

MADIS TAAVI

Õma apelsinid

Emal olid sahvris apelsinid. Apelsine oli seitse, ei rohkem ega vähem.

«Imelik,» arvas Triinu. «Miks ema küll seitse apelsini ostis? Oleks olnud kuus, siis oleks olnud igale lapsele kaks.»

«Oleks olnud üheksa,» arvas Taavi, «siis oleks olnud igale lapsele kolm.»

Kui lõuna oli söödud, palus ema Triinul apelsinid ära jaotada.

«Ma ei oska,» ütles Triinu. «Mismoodi ma neid jaotan? Need ei anna ju jaotada.»

«Mis seal küll osata on?» imestas ema. «Kas saab olla midagi lihtsamat: taadile üks, memmele üks, isale üks, emale üks, Taavile üks, Teedule üks. Enda oma võid ka kellelegi teisele anda, kui soovid.»

Illustreerinud SILVIA VÄLJAL

KATRIN VÄLI

KUI VANA?

«Kas sina tead, kui vana sa oled?» küsis Tiido Maielt.

«Tean küll,» vastas Maie.

«Millal sa teada said?»

Maie kehtas õlgu: «Ma olen kogu aeg teadnud.»

«Ja kaheaastaselt ka teadsid?» ei uskunud Tiido.

«Aga muidugi teadsin,» kinnitas Maie.

«No üheaastaselt,» oli Tiido kindel, «üheaastaselt sa küll ei teadnud!»

«Väga hästi teadsin,» ei andnud Maie alla.

«Ja kui vana sa siis üheaastaselt olid?» küsis Tiido.

«Aga kolmeaastane ikka!» vastas Maie.

Tere, linnuke, mida kuulutad?

Kassikakul on suured ümmargused ruuged silmad ja pikad tumekollased sulgkõrvad. Kassikakk on kassi nägu. Ta magab päeval puuõones, öösel lendab toitu otsima.

Muistsel ajal, kui lindudele laule jagatud, maganud kassikakk paraja aja maha ja jäänud laulust ilma. Siis aga näinud: talust tuleb poiss, lööb külma pärast käsi kokku ja hüüab: «Uuu-uuu!»

Nii õppinudki kassikakk huutama, ikka uuhu-uuhu! ja uuhu-uuhu! Vanarahvas ütleb, et kassikaku huige kuu-

lutab ilmamuutust: kui on sula, läheb külmale, kui on külm, läheb sulale.

Aga õhtuhämaruses huutavat kassikakk niimoodi: «Huhuu, kas lapsed ko-du-us!»

Miks ta laste järele pärib? Ikka sellepärast, et pereisale-pereemale kuulutada: «Aeg lapsed tuppa kutsuda ja magama panna!»

... Sedamoodi jutustas mulle vanaema.

*

Talvapäeval koputab tihane aknale. Ütlen talle: «Tere, linnuke, mida mulle kuulutatad? Eks kuidugi ole sul kõht tühi, süüa palud!»

Lähen õue, riputan akna külge pekitüki. Ise mõtlen: «Mina saaksin sellest vaid paar ampsu, tihasepoisile aga jätkub nädalaks.» Valgete põskedega linnuke hüppab peki külge ja kukub seda väledalt nokkima. Kuid peagi lendab ta uuesti aknale ning koputab jälle. «Mida siis nüüd kuulutatad?»

Meenub vanarahva ilmatarkus: kui tihane metsast välja lendab ja majaaknale koputab, läheb ilm külmale. Seda see linnuke inimestele söögi eest kuulutab!

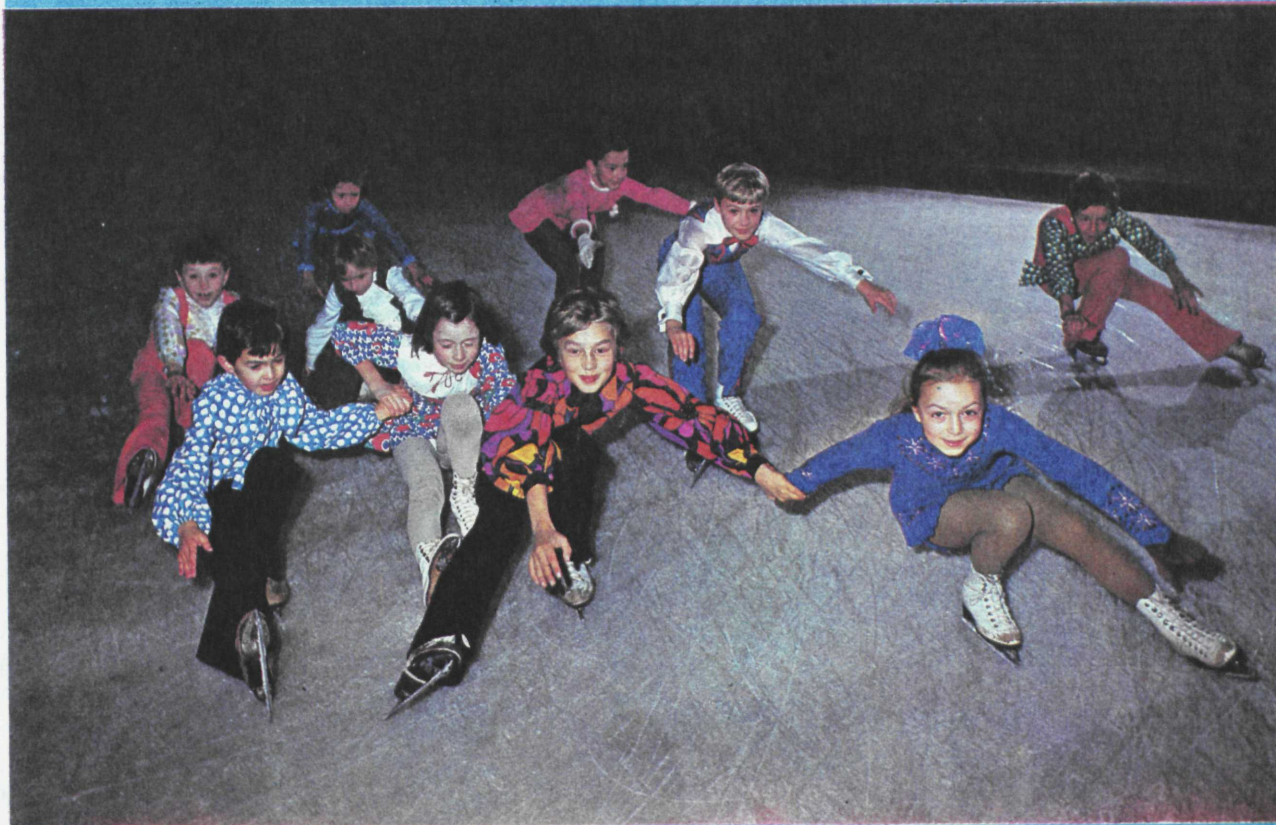
*

Lähen kuusikusse kõndima. Käharad puud on paksult härmas. Ennevanasti teadis talutaat ütelda, et jaanuarikuu härm tähendab suveks head viljasaaki. Kalamees aga kinnitas, et härm tähendab suveks head kalasaaki.

Minu pea kohal sabiseb kuuseoks. Okkaid variseb hulgana lumele. Näen, oksal askeldab pisike nobe lind. Tema sulekuub on pealt hallikasroheline, alt valkjas. Lausun valjusti: «Tere, põialpoiss, mida mulle kuulutatad?» Ja ise vastan: «Kui jaanuaris ajab põialpoiss kuuseokkaid hulgaliselt maha, saabub kevad kõrmeit.»

Raba poolt kostab tetrede kudrutamist. Kas ka nemad ilma kuulutavad? Jaa, kuidugi: pikka lumesadu ja kõva tuisku!

EINO TALI

Juba septembris tulid lapsed Kadriorgu, kaasas uisud. Neid oli suuremaid, väiksemaid ja päris väikesi. Sest kõige nooremad «Dünamo» jäähalli kunstlikul jääl on viieaastased. Aga eks alustanud sama vanalt ka tänased meistrid. Mõned neist nooremaltki. Need treener Tiiu Valgemäe õpilased, keda pildil näete, on uiskudel juba neli-viis aastat.

MUINASJUTT JÄNKUST JA TEMA VARJUST

AAFRIKA
MUINASJUTU
JÄRGI
MALLE PÄRM

Elas kord üks üsna pisike jänese-
poeg.

Ohel õhtul otsustas ta pisut ringi jalutada. Ta hüppas välja oma väikesest urust ja pistis kõigepealt lippama nii kiiresti kui jaksas. Ta oli väga-väga rõõmus, sest otse talle vastu säras ümmargune erekollane päikeseketas. Siis tuli talle meelde, et ta oli otsustanud hoopis jalutada. Ta muutis suunda, nii et päike vaatas teda nüüd parema külje pealt, — ja siis see juhtuski.

Kõigepealt nägi ta vasaku silmaga lihtsalt mingit tumedat kuju. Siis võttis see kuju piirjooned, sest silm, mis oli äsja otse päikesesse vaadanud, hakkas paremini nägema. Oi-oi! Kui kohutav oli see tume kuju, kui ta piirjooned selgeks said! Ta oli suur nagu põõsas,

ja ometi nägi väike jänku selgesti, et põõsas see küll polnud. Sest põõsastel ei ole kunagi jalgu ega kõrvu, aga sellel koletilisel olid jalad ja kõrvad, ja veel ni-i-i-i su-u-u-ured!

«Oi, missugune koletilis!» hüüdis jänese-
sepoeg ja tegi ehmatuses kaks kukerpalli. Aga see, mis ta nüüd nägi, oli veel koledam: see hirmus elukas oli need kukerpallid temaga kaasa teinud. Ilmselt ei valmistanud see trikk talle mingit raskust: ta seisis või istus — sellest on raske aru saada, kui kedagi esimest korda elus nähakse — endiselt jänesevoja kõrval.

Nüüd jänesepoeg ei hüüdnud ega mõelnud enam midagi. Ta andis jalgale valu. Ta oli küll veel väga noor, aga seda teadis ta ometi, millele lootab võib, kui hädaoht ähvardab. Ta jooksis, aina jooksis. Tegi suuremaid hüppeid kui kunagi varem, jooksis kiiremini kui kunagi enne, aga see kole elukas püsis kogu aeg tema kõrval.

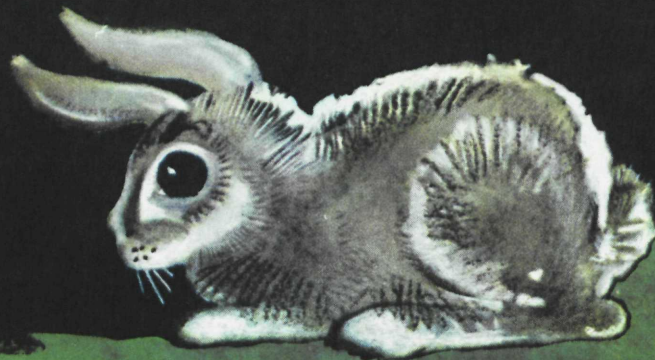
Vähe sellest, ta isegi tegi täpselt kaasa kõik väikese jänese haagid, hüpped ja koguni komistused.

Viimaks jõudsid nad tihedasse metsatukka, ja siis oli koletilis korraka jänku kõrvalt kadunud. Väike põgenik lippas igaks juhuks veel tüki maad, kuni täiesti hingetuna ühe põõsa alla pika ja pehme rohu sisse maha langes. Koletilis polnud enam näha ega kuulda. Oh missugust kergendust tundis väike jänku. Ta püherdas kõrges rohus, naeris ja laulis:

Oh kui tore, oh kui tore, oh kui tore,
et mul on nii väledad,
et mul on nii väledad
ja su-u-u-urepärased
ja suure-suurepärased
jala-jalakesed!
Oh, kuidas ma küll muidu,
oh, kuidas ma küll muidu
pääsenud oleksin
koletilise käest!

Oh mu jala-jalakesed, oh mu
jala-jalakesed!
Nii õnnelik polnud jänesepoeg oma
lühikese elu jooksul veel kunagi olnud.

Illustreerinud KARIN NIINEPUU

Kes on Kutt Kiisupoeg!
Küllap ütlete kohe, et kes
muu, kui väike armas kassi-
poeg, kellest lastekirjanik
VENDA SÖELSEPP raamatu
kirjutas. Selle pealkirjaks
saigi «Kutt Kiisupoeg».

Lastele on Venda Sõelsepp
palju raamatuid kirjutanud,
näiteks «Igal pool on vaba
sõit», «Põhjavalguse lau-
lud», «Pani timmi viiuli»,
«Röömus supp», «Targasti
tehtud». Kõige uuem nen-
dest, mis veel päris raama-
tuks pole jõudnud saada,
viib lugeja looduse värve
vaatama ja looduse hääli
kuulama.

VENDA SÖELSEPP

Nii see on

NOAL ON KOMBEEKS PRUUKIDA
LÖIKAMISEKS KÕHTU.
VENTILAATOR ELAB SIIS,
KUI SAAB SÜÜA ÕHKU.

TÖÖTADA EI OSKA NÖEL,
LAISKLEB ILMASTILMA,
SENI KUNI NIIDIGA
TORKAD TALLE SILMA.

SAAG ON LAHJAST LAHJEM VEEL,
VAAT, ET NÄLGA SUREB,
SEST TA VÄLJA SÜLGAB JU
KÕIK, MIS KATKI PUREB.

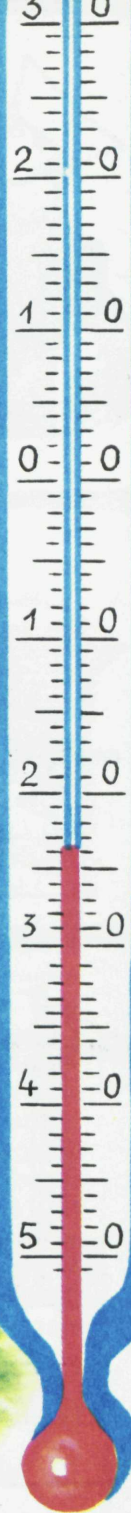
AGA UKSELUKU KEEL
TUPPA MINNA KEELAB.
AINULT SIIS TA MUUDAB MEELT,
KUI VÕTME ALLA NEELAB.

Kiuslik kraadiklaas

ÕISI TÄIS ON AED JA AAS.
NURAB KIUSLIK KRAADIKLAAS:
«MIKS PEAN MINA SUVEL, TALVEL
AINA SEINAL SEISMA VALVEL!
NEMAD ÕITSEVAD! NO KÜLL MA
NÄITAN NEILE ALLES KÜLMA...!»

PINGUTAB, JA ET TAL JONN
NÕNDA KANGE VÄEGA ON,
SIIS TA NÄITAB VARSTI PAKAST
JUSTKUI TALVETAADI VAKAST.
NAERAB KAHJURÖÖMSALT: «KÜLL MA
TEEN NÜÜD NEILE ALLES KÜLMA...!»

AGA KUHU KÜLM SIIS JÄI!
MIKS ON AED VEEL ÕISI TÄIS!
— VÕETI HOOPIS SEINALT MAHA
KIUSUPUNN, KES MUUD EI TAHA,
KUI ET TULEKS KANGET KÜLMA,
AINA ÄHVARDAB, ET «KÜLL MA...».

RIKAS PÕLEVKIVI

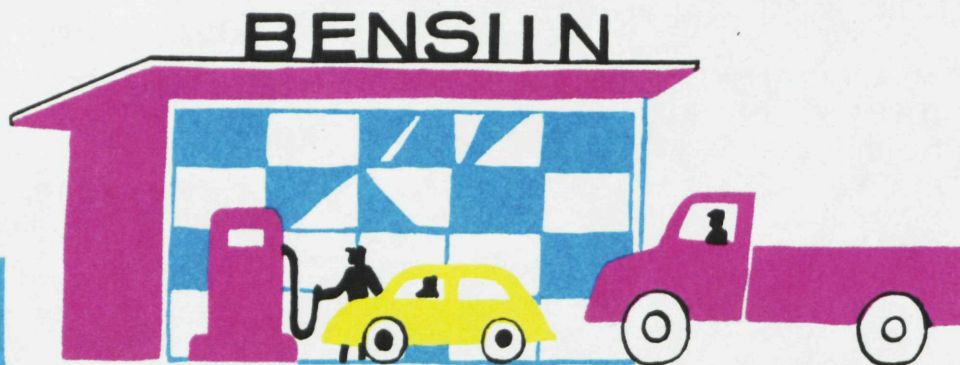
Põlevkivi on meie vabariigi suurim ja tähtsaim maavara. Ta on tekkinud iidsetel aegadel Eesti kohal lainetanud mere põhjamudast. Et sa põlevkivi tohutut vanust paremini ette kujutaksid, toon niisuguse näite. Kui tahaksid astuda nii palju samme, kui palju on põlevkivil aastaid, peaksid hetkegi puhkamata kõndima 14 aastat. Kui seejuures on sinu samm pool meetrit pikk, kõnniksid viis ja pool korda ümber maakera.

Põlevkivi nimetatakse ka pruuniks kullaks. Ta on väga rikas. Ta paneb tööle meie võimsad elektrijaamad. Temast on õpitud valmistama kütteid ja kütteid vajalikke aineid. Kõige rohkem saadakse õlisid: kütte-, määrde- ja immutusõlisid. Aga ka bensiini autodele ning bituument maanteede ja tänavate katteks. Ega ehitajadki põlevkivisaadusteta toime tule. Põlevkivituhast valmistatakse ehitusplokke ja tsementi. Ka mineraalvatti, mis seinad ja laed soojapidavaks teeb, ning värve ja värvide lahusteid saadakse põlevkivist.

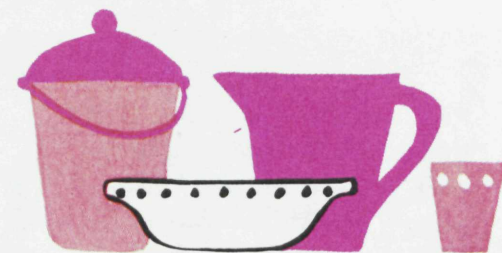
Aednikku abistavad taimede ravimisel ja kahjulike putukate peletamisel jällegi põlevkivist tehtavad ained. Koduses majapidamises puutud sa põlevkivisaadustega kokku lausa igal sammul. Põlevkivigaas aitab ema toiduvalmistamisel. Pesupesemisel ei saada läbi pesupulbri ja pesuvalgendajata. Aga kas sa oled kokku lugenud, kui palju on kodus plastmassasju? Ja mis sa arvad, millega on värvitud riidekangad, millest ömmeldakse rõivaid? Kust on pärit liim? Või arstirohi, mida haiguse ajal võtma pidid? Või meeldivalt lõhnav seep? Ja lõpuks need värvilised küünlad, millela ükski näärirõõm poleks täielik?

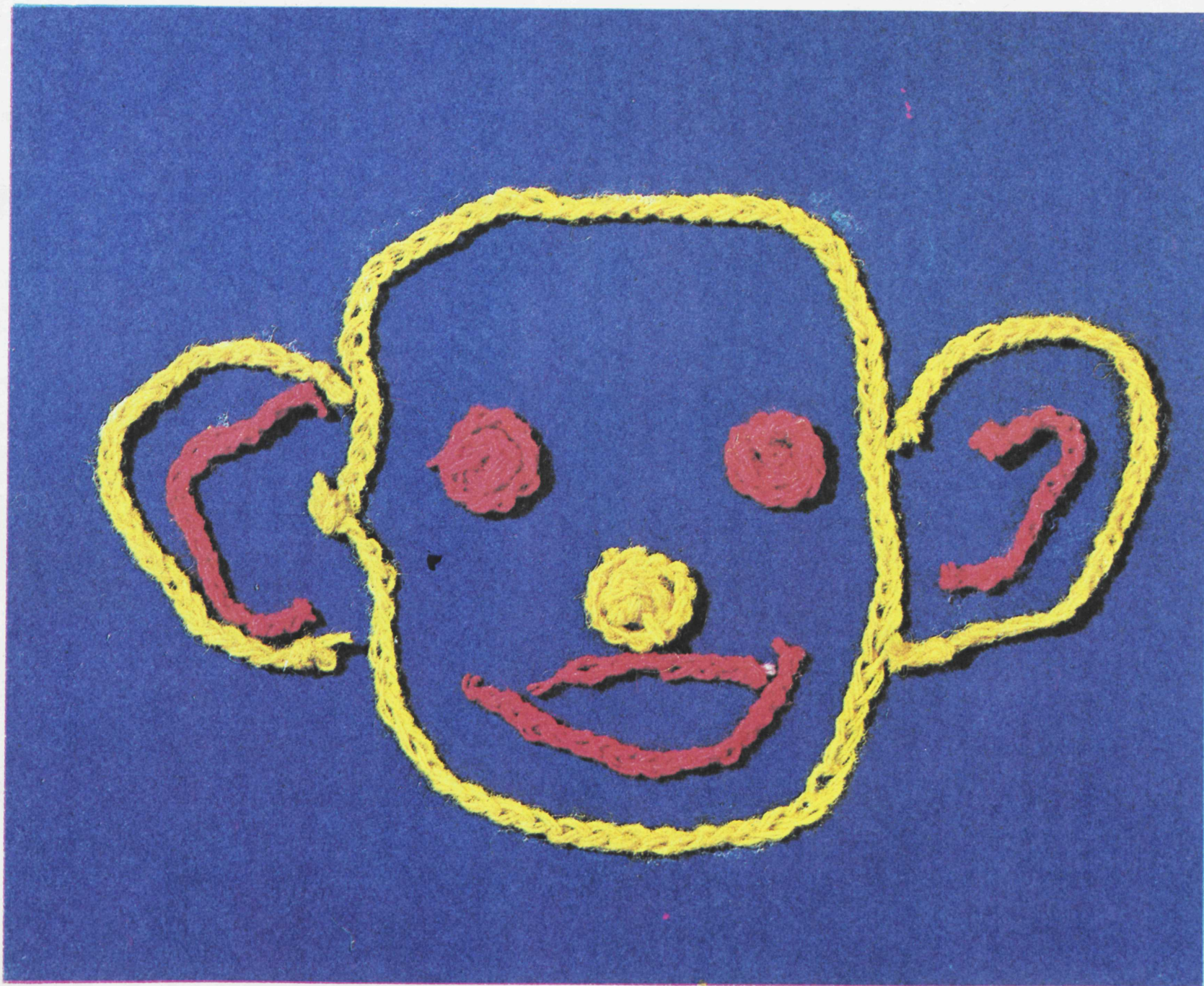
Väga õige, nende kõikide eest tuleb öelda suur aitäh põlevkivile!

EINAR KLAAMANN

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

SILMUS- PAELAST PILT

Kehra Keskkooli III-b klassi lapsed heegeldasid kaks silmuspaela — kollase ja punase. Siis lõikasid nad paelad vajaliku pikkusega osadeks ja kujundasid neist poisi näo. Kuna paelaotsad kippusid hargnema, seoti need sõlme. Seejärel kleepisid lapsed heegelpaelast näo sinisele sametpaberile. Nii see pilt valmiski. Toreda pildi tegemiseks võib heegelpaela asemel kasutada ka muid värvilisi paelu, isegi pakkimisnööri. Pildi aluseks võid võtta vineeritahvli, papi või paksema paberilehe.

MEELI TÄKER

TEEME LAHTI POSTI- PAUNA!

MUL ON KOOLIVAHEAEG!

KELGUGA MA
SÕIDAN MÄEST,
ÄHIN, PUHIN
KÕIGEST VÄEST.

PALJU HANGI
MAJA EES,
UKSE EES ON
LUMEMEES.

ÕUES HÄRMAS
SUURED PUUD.
TAEVAS PAISTAB
POOLIK KUU.

SIGNE PÄRNITS,
Tallinna 7. Keskkooli
II-b klassi õpilane

MUINASJUTT NÕIAST JA LUUAST

Nõid läks tuppa ja hakkas imekiviga kõnelema. Ta pani käed kivile ja ütles: «Saagu, saagu mulle luud!» Siis läks nõid õue luuda ootama. Luud vuhises trepi ette, nõid istus selle selga ja tõusis õhku. Ta vaatas kõrgelt alla ja pobises: «Kuhu

lennata? Kõik kohad on vöörad.» Nõid otsustas tagasi minna ja oma imekivi teejuhiks kaasa võtta. Ta käskis luual koju lennata. Luud aga kukutas nõia korstnast sisse. Mis edasi sai, seda ma ei tea. Kes teab, kirjutagu «Tähekesele!»

KATRIN KAURI,
Valtu 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

«Meri» — joonistanud 8-aastane ENN VAAKS Pärnu Lastekodust.

LAUPÄEVAL

Oli laupäev. Ema ütles, et olen juba suur tüdruk ja võin oma toa ise ära koristada. Hakkasin kohe pihta. Läksin mängunurka, tõstsin kõik mänguasjad riulilt maha ja võtsin tolmu. Siis panin asjad tagasi. Lõpuks pühkisin laua ja kõik laua peal oleva ka üle. Kui olin pühkimise lõpetanud, hakkasin põrandat pesema. Varsti oli tuba korras. Ema kiitis mind. Mul oli väga hea meel.

KATRI SOOST,
Tallinna 52. Keskkooli
III-a klassi õpilane

TALVINE KALALKÄIK

Algas pikk koolivaheaeg. Kõige toredam päev oli see, kui me isaga kalal käisime. Meri oli jääs. Läksime kelkudega võrkude juurde. Isa raius jäässe augud. Siis tõmbasime võrgud jää alt välja. Huvitav, kas kalu on või ei ole? Saime kuus haugi ja kolm ahvena. Laskime võrgud jää alla tagasi, panime kalad kelgule ja sõitsime koju. See oli tore kalaretk!

ENDEL KAEVATS,
Suuremõisa 8-kl. Kooli
IV klassi õpilane

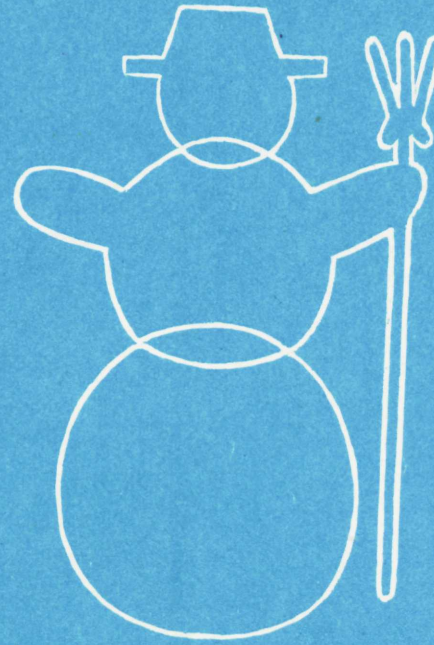
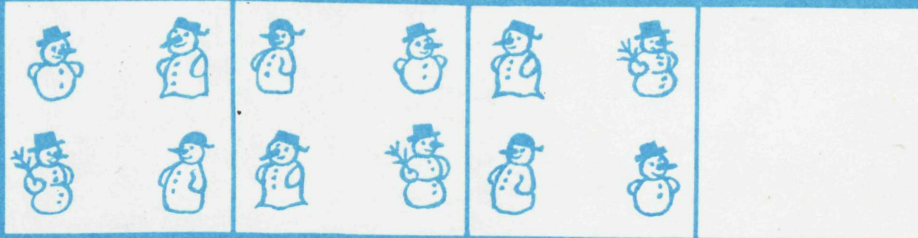
Toreda järje Eero Valdna jutule «Jukk ja Tukk» kirjutasid Aivo Hobolainen, Küllike Adamson, Toomas Udrik, Priit Parre, Peep Raie, Jaan Murdla ja Piret Tamme.

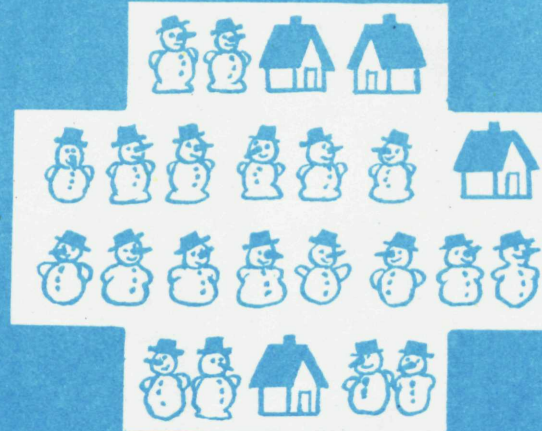
SELLEST SÖORIST ON TERVE RIDA LUMEMEMMI VÄLJA LÕIGATUD. KUI PANED IGAÜHE NEIST OMA KOHALE TAGASI, SAAD KOOLITALVE ÜHE TOREDAMA ÜRITUSE NIMETUSE. ALUSTA NOOLEGA NÄIDATUD KOHAST.

KUIDAS PEAKSID MEMMED ASETATUD OLEMA VIIMASES RUUDUS!

JOONISTA SEE ÜHE LÕIKUMATA JOONEGA!

JAOTA SEE MAATÜKK NELJAKS VÖRDSEKS OSAKS NII, ET IGA MAJA JUURDE JÄÄKS VIIS LUMEMEMME!

Joonistanud ASTA KRISTIANSON

ARVA'ARA! ARVA'ARA! ARVA'ARA! ARVA'ARA! ARVA'ARA!

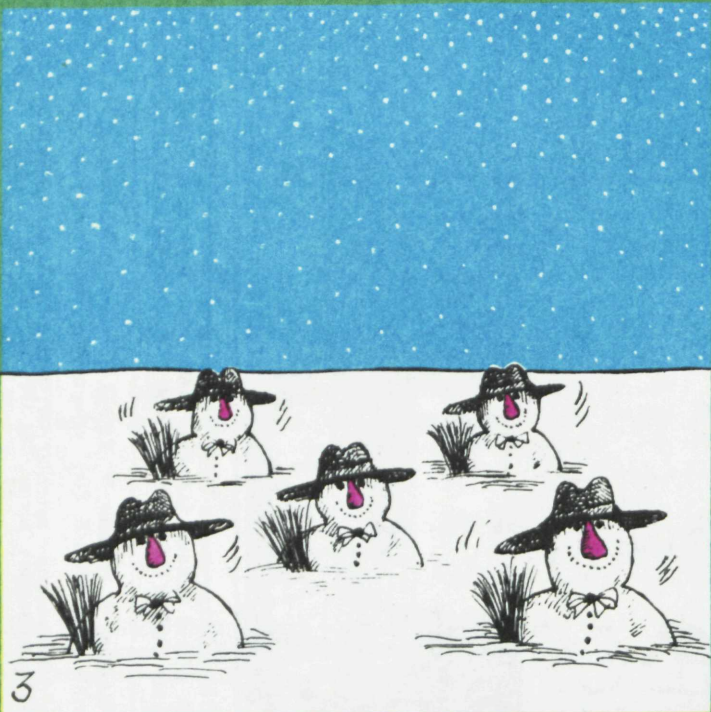
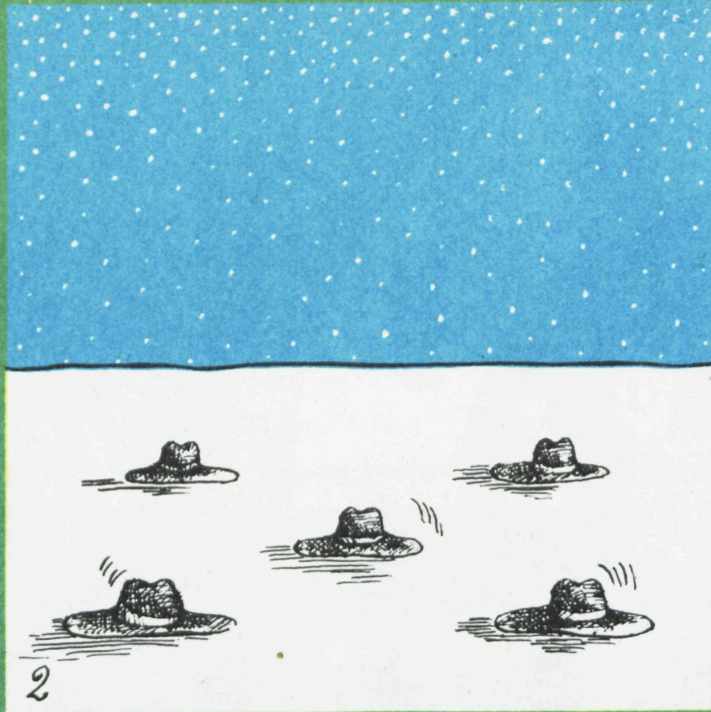
Esikaanel ÜLLE MEISTRI
joonistus «Lumememmed».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Советского Пioneерского организации Эстонской ССР «Тягекс» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Таллин, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101. Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 3594. Тираж 70 000.

ELKND Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsioon Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 1 — 1976. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetuse käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Koikas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja A. Aare, vanemkorrektor E. Orgmeis. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolilelu, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; korrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 28. XI 1975. Trükkida antud 25. XII 1975. Trükiarv 70 000. Ofsetpaber nr. 1 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,65. MB-10671. Tellimise nr. 3594. EKP Keskmittee Kirjastuse trükkikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

KUI PALJU
LUMEMEMMESID
ON MEIE AEDA
KASVANUD!
KAS TEIE UKSE
EES ON JUBA
LUMEMEMM?
KUI EI OLE,
SIIS HAKAKE AGA
LUMEMEMME
TEGEMISEGA
KÄHKU PIHTA!

